

“Çalışkan Küçük İnsanlar”

Sürekli ve hızla değişen görüntüler. Birbiri ardına ve birbiri yerine. Dibine kadar islandığımız bu görsel sağanağın altında payımıza düşen, her biri diğerinden ayrı içerikte olan ve farklı göstergelere hizmet eden imgeler. Oluşturdukları ama tamamlamadıkları bütün ise kuşkusuz hepsinden yakın bize; sanatçının kendisi! Bir kadın. Çıplak bir kadın. Bir çocuk. Bir fil. Bir zebra. Diğer bir sanatçı. Birbirine doğru bağırarak iki insan- bir kadın ve bir erkek belki de. Bütünü oluşturan imgeler ise; medya aracılığıyla zihnimize işleyen, ama işlevlerini hangi amaçla ve ne kadar yaptıkları şüpheli olan durumlara ve şeylere aitler: İkiz kuleler, McDonald's, kutup ayısı, Chuck Norris, bir çarpışma, Polat Alemdar, Coca Cola, evlilik programları, dini ayinler, silah reklamları, Kabe, savaş haberleri, mermi, 1 Mayıs olayları, rambo, ilk atom bombası deneyleri, politikacılar, seks, bir çatışma, haritalar, tanklar, güvenlik kameraları, yalanlar...

Bilgi akışı heryerde. Yazılar, fotoğraflar, haberler ve bilgi ağı bir araya gelip yeni bir görsel yığın oluşturuyorlar. Bu yığın ekranda görülür görülmez başka bir imge kümesinin parçası oluyor ve bu parçalar sonsuzluğa akar gibi birbirine bağlanıyorlar. Hem videolarında hem de kağıt işlerinde bu etki, ArdaYalkın'ın farklı katmanlarda işlediği unsurlarla biçimsel ve düşünsel bir espas oluşturuyor.

Aynı toplumun kendisi gibi, Yalkın'ın işlerinde deparçalardan, katmanlardan ve toplumun kısa belleği haline gelmiş medyadan oluşan birey, neyse ki hala bir kısmını doğal ve “olması gerektiği gibi” bırakmayı başarmış, bir yönüyle hala direniyor görünmekte. Arka plandaki doğadan kopmadan, özünü koruma çabası içinde, artık cangılı haline gelen kentle birhesaplaşma halinde. Her yeni duruma kolaylıkla uyum sağlayan, sunulan her şarta bir müddet sonra razı gelen birey, aslında izleyiciyi provoke etmek isteyen Yalkın'ın işlerinde daha etkin bir hale gelmiş, en başta durumu sorgulamak niyetinde.

Enformasyon denizinde dolaşıma giren her bilgiye kolaylıkla ulaşan insanoğlunun, bu kadar yoğun şekilde empoze edilen bilgi/durum/yorumlar karşısında yolunu nasıl bulacağı artık şüpheli. Çünkü gösterileni sorgulama, doğru ya da yanlış bulma ve sonrasında kabullenme dönemi çoktan geçti. Bir bakıma, bireyin özgür iradesi ve özgün fikirleri de neredeyse toplumun iradesi içerisinde erimiş durumda. Kendi yargıları ve değerleri artık etkisiz. Gösterilen gerçektir. O kadar gerçektir ki anlamını yitirir. Televizyonda, savaş alanında bir tank görüntüsü seyrederseniz, durumun vehametini fark etmeden. Ya da, kaza sonucu ölen birinin bir

diğeri tarafından kaydedilen imgesi, hatıra fotoğrafı gibi diğerinin cep telefonunda, sosyal medya hesaplarında yerini alır. Bu denli nesneleşen ölü beden, bu denli apatik hale gelen birey üzerinden topluma servis edilir. Tüm bunları yadırgamamak sıradanlaşmıştır. Ruhsuz bir bedenin etrafında danseden bir grup tepkisiz yüz... Artık herkesesasında duyguların ve "dilini ve söylemin sentezi olan" imgelerin içini boşaltan sistemin parçasıdır. Ahlaki değerleri donma noktasına gelen bizler, bilinçsizce şiddet ve tüketim pornografisine hizmet etmekteyizdir!

Baudrillard'ın Körfez Savaşının gerçekten yaşanmadığı önermesi tam da böyle bir noktada doğrulanır. Ekranın arkasından izlediğimiz her şey, anlamını yitirmiş, artık tepki vermeyi bıraktığımız, birbirinin benzeri felaketlerdir. Eleştiri gücümüz, artık yoktur.

Yalkın'ın "çalışkan küçük insanlar" olarak adlandırdığı orta sınıf mensupları, dönüşüm içindeki kente - gerçekte ise "kendilerine" yönelttikleri silahlarıyla sanatçının birçok yapıtında yerlerini alırlar. Dünyayı "daha iyiye" değiştirdiklerini düşünürlerken belleksiz ve şuursuz, aynı zamanda mutlu ve saldırganırlar. Robotlaşmış halleriyle amaç ve araçlarını şaşırılmış, değer verdikleri her şeyi tüketen, zerre pişmanlık duymadan hareket eden bu kalabalık, hem içe doğru bir yabancılaşma hem de yıkım içerisindedir. Bu halde, daha aktif bir konumda olduklarını düşünen "çalışkan küçük insanlar", aslında hala edilgen ve güdülen olduklarından bihaberdirler. En zengininin en haklı olduğu sistemde, hızla değişen gündem ve görsel bombardımanı altında tepki vermeyi ve empatikurmayı artık unuttuklarının farkında bile değildirler. Bir başkasının özelinde "erdemli oluşu" sorgularken, kendi ahlaki deformasyonlarını artık umursamazlar. Çünkü, çok çalışmaktadırlar! Arda Yalkın, bir yandan hem doğaya hem de bireye olan bu saldırıyı görselleştirirken, diğer yandankullandığı vaha görüntüleri ile küçücük de olsa bir umut vaadediyor işlerinde ve bunu çok iyi bildiği birdili kullanarak, üstelik o dilin dünyasını da içeren bir eleştiri ile oluşturuyor. Reklamcılığını geri plana attığı yeni dünyasında, bu çözümlenmeleri yine gayet hakim olduğu iletişim teknikleri üzerinden yapıyor. Uçsuz bucaksız kurmaca evreninde aynı anda hem anlatan hem de oyuncu olarak yerini alıyor. Gerçeğin yitirilmesine sadece tanık olur ve geçeriz. Çizilen "ideal günümüz insanı" şablonunun içini doldurmaya çalışıyoruzdur sadece. Yakalamaya çalıştığımız ise yalnızca zaman ve fırsatlar. Yalkın'a göre bu durumda bize düşen, zihnimiz yerleştirilen suni gündemlerin farkında olarak, "gerçekten" yaşıyor, sorguluyor, deneyimliyor olmak ve hala içimizde bir yerlerde varolan duyarlı "öz"ü ortaya çıkartmaktır.

Beyza Boynudelik
Temmuz, 2012

“Hardworking Little People”

Images that change hastily and continuously. One after another and in place of another. Our share under this rain of images are images that consist of separate content and serve different purposes. The whole they create, yet cannot complete, is closer to us without a doubt. The artist herself. A woman. A naked woman. An elephant. A zebra. Another artist. Two individuals shouting/screaming at each other – a woman and a man perhaps. The images that create the whole, on the other hand belong to situations and things that are doubtful in terms of purpose and the amount of success but pierce through us, right into our minds, through media: The twin towers, Mc Donald’s, a polar bear, Chuck Norris, a collision, Polat Alemdar, Coca Cola, TV shows, religious rituals, a hunting rifle demonstration, the Iraqi war, a bullet, mayday events, demonstrations, Rambo, historical atomic bomb tests, politicians, a skirmish, maps, tanks, security cameras, lies...

Images/information flows everywhere. Texts, visuals, news and the information web comes together to form an image. As soon as this image is displayed on screen, it merges into yet another set of information and these pieces connect as if they flow into infinity. This effect, both in video and on paper, forms into a formational and thought based spacing with what Yalkin engraves in different layers.

Just like the society itself, the individual, formed by pieces, layers and the media that has become the short term memory of the public in Arda Yalkin’s works, still seems to be resisting, fortunately still consisting of a part that is natural and “as it should have been all along.” It is in a dealing mindset with the city that became the jungle, without separating itself from nature, in an aim to preserve its core. The individual which is extremely adaptive, extremely likely to feel alright with each and every condition presented in reality, becomes more active and willing to question the situation in Yalkin’s works.

It is very unclear how the individual, who can easily reach any information that flows within the information sea, will find his way against the overly imposed information/situations/comments. We are long past the era of questioning the viewed content, finding out about the truth and the lie and finally accepting it. In a way, the free will and unique ideas of the individual is blended into the will of society. His own values and judgments are ineffective from now on. (Namely) What is shown is the truth. It is so truthful that it loses its meaning. You watch tanks in a battlefield on TV, without realizing the severity of the situation. Or a photograph of a body of a woman who died in a car crash, takes its place in the twitter account of a citizen as if it was yet another memory or a holiday picture. A deceased such objectified is served to the public by an individual so cold and repulsive. In reality, everyone is now a part of the system that

drains meaning out of the images that once was the combination of language, speech and exposure. The individual, with his moral values completely irresponsible, is now serving the pornography of violence and consumption.

The theory suggesting that the Gulf War never really took place by Baudrillard is verified at this point. Every other thing we witness through the screen is yet another similar hollow disaster we stay indifferent to. We no longer possess the power to criticize.

Members of the middle classes, named "hardworking little people" by Yalkın, take their place in many of his works, many a time through the weapon they turn to the city in change – or in reality, on "themselves." They lack the memory or the consciousness while being happy and aggressive in their interference to the individual and the city. This crowd, robotic and aimless, consumes everything they value and continue on without any regrets. They are in a state of both internal alienation and destruction. They foolishly believe themselves to be more active, whereas they are only more passive. They are being actively taken advantage of. They are under the illusion that they have free will. They haven't a single notion that they forgot how to respond and empathize under the fast paced agendas and visual bombardments of the day. They fail to see their own moral deformation, while questioning others' virtues.

The artist presents the audience with some unharmed parts of nature as some "promising" phenomena. He does this through various visuals of oases. On the other hand, in a totally separate layer, he visualizes this very attack on the individual and the nature itself. Arda Yalkın does his criticism through the language he knows best, besides he even uses the world of that language. He does these analysis through his competent knowledge on communication techniques in his new world taken for granted by advertising, perhaps the iconography of the day for the sake of repositioning itself. We witness the loss of reality in this artificial universe of immense presence as both the narrator and the actor. We only try to fulfill the stencil of a "ideal modern person". The only things we ever strive to catch are time and opportunities. According to Yalkın, our duty in such a position is to become aware of the artificial agendas implanted in our minds, to live the reality, to question, to experience and finally to expose the sensible "essence" within ourselves.

Beyza Boynudelik
July, 2012